Ч. 166. Второк 6 серпня (24 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ческо-німецких переговорів. — Поди в Туреччині. — Стрілянина на турецко-чорногорскій границі. — Росийско-французка фльотова конвенция.

Німецка часопись „Nachrichten“ доносить, що один визначний член німецко-народного сторонництва заявив, що Німці під ніяким услівєм не згодять ся, аби Прага одержала характер міста виключно ческого заведенєм ческого язика як виключно язика урядового. Можлива була би лише утраквізация язикова у державних властий в Празі і задержане справедливого status quo під взглядом национальним в стані урядничім. На признане Празі характеру виключно ческого Німці не згодились би навіть тоді, коли би поділено край на дві териториї, ческу і німецку.

Турецке правительство запросило вчера сенат на надзвичайне засїдане. На довірочнім засїданю, яке тревало десять годин, постановив сенат 28 голосами против 5 розвязати палату послів і розписати нові вибори.

Турецке правительство заявило готовість позволити членам молодотурецкого комітету переглянути тайні документи, з котрих будуть могли переконати ся, що розвязане парляменту мусить наступити. Комітет відкинув ту пропозицию мотивуючи се тим, що правительство мусіло би документи предложити повному комітетови сторонництва. Ніякі провокациї правительства не годні вивести парляменту з рівноваги. Про те переконало ся саме правительство і рішило оминати конфлікти з молодотурками та вижидати сильнійших причин розвязаня парляменту. Альбанці не хотять вести з альбаньскою комісиєю ніяких переговорів так довго поки не буде розвязаний парлямент. Член сеї комісиї повідомив про те жадане Альбанців міністра внутрішних справ з просьбою о нові інструкциї, бо не хоче брати на себе відвічальности за сумнівний вислід переговорів. За розвязанєм парляменту аґітують незвичайно інтензивно офіцири, члени „военної ліґи“. Вчера вислала група 74 офіцирів з Пристини депешу до великого везира, в котрій впевняють, що їх акция є далека від здради держави і віри. Офіцири бажають лише, аби безпроволочно розвязати парлямент. На таку саму телеґраму альбаньских ворохобників, вислану до султана, султан відповів, що з розвязанєм парляменту мусить поки що здержати ся, а Альбанців взиває, аби ще якийсь час видержали.

В окрузі Коляшин на турецко-чорногорскій границі вибухла вчера завзята борба. Іменно Турки насипали оборонний вал довгий на 200 метрів в глубину чорногорскої териториї, мимо протесту Чорногорців. Відтак почали Турки стріляти на чорногорску сторожу граничну. Тоді розпочала ся обосторонна стрілянина, яка тревала цілу ніч. До чорногорских вояків прилучило ся уоружене населене. Вкінци Чорногорці відперли Турків і збурили вал. По стороні Чорногоців є 10 убитих і 15 ранених, по стороні турецкій було 60 убитих. По обох сторонах велике обурене.

З нагоди побуту шефа росийскої маринарки Лівена в Парижи помістив Temps статю, в котрій обговорює фльотову політику обох союзних держав. Temps добачує в побільшеню росийскої балтийскої фльоти важний факт, бо ся фльота на випадок війни буде певно інтервенїювати. Переговори, котрі веде шеф росийскої маринарки в Парижи стремлять до скріплення росийско-французкої фльотової конвенциї. Від 1892 року була основою умови обох держав спільна акция армії, а від сего року буде обовязувати і спілна акция фльоти. Силою сеї конвенциї стає для Франциї справа Дарданелів питанєм першої ваги. Поанкаре буде старати ся, аби уможливити Росиї вільний переїзд через Дарданелї.

---

7)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

— Привязане до молодого повстанця у того на позір грубого чоловіка дивно переймало молодого вязня і зацікавив его сей поручник з вдачею, як здавало ся, досить лагідного. Запитав, яким чином міг так близько знати стриячного брата, як ще ніколи перед тим не був в тім краю. Поручник відповів з посьпіхом:

— Я вже говорив, що він два роки був в Москві, а я тоді стояв там з полком. Ну вот, ми десьтам стрінули ся... одно назвиско; він питає ся мене: чи не свояк, а я вже знав, хто він і кажу: я вам стриєчний брат! Так він сердечний за шию мене обняв...

Задрожав єму в горлі голос.

— Родини я не маю, нікого свого на сьвіті не маю.. відозвала ся кров, я полюбив брата... І як не полюбити? Такий добрий, сердечний хлопець. І гарний він був! І він мене полюбив, хотяй деколи сердив ся на мене, ну там, за ріжні дурниці, але все приходив по тім і казав... „ти бідний, що ти винен“.

Замовк, рукою зробив рух розпуки.

— Що там вже говорити! Що оповідати! Минуло, пропало! Вже нема его на сьвіті... Але...

Випрямив ся, хмарні его очи впили ся у лице вязня.

— Але тепер я прийшов вас просити, щоби ви мені всьо про него оповіли: Як се стало ся, як прийшло до сего, хто намовив его?...

Оповідане було коротке. Ніхто не намовляв его, а прийшло до сего в зовсім простий спосіб. Хлопець був жвавий, чесний, любив край, любив ідею, захопила его та сама струя, як захоплювала инших.

Начальник слухав зі спущеною головою, дивлячи ся в землю.

— Дурниця! — пробурмотів.

— Що се є дурниця — усьміхнув ся Авич.

— А вот, ті всі ваші ідеї і та ваша струя.

— Богато би про се говорити — з новим усьміхом відказав вязень.

— Я хотів би з вами про се богато поговорити... хотів би дуже. Ну, але се пізнійше, як я тут прийду иншим разом, а тепер от, що я ще хочу вам сказати.

Спер руки на колінах, лікті з фантазиєю розхилив; до его хмарних очий заблукав ся незначний усьміх.

— Я не лише тому сюди прийшов, аби про Аполька розпитати ся але і тому, ну да! тому, аби запізнати ся з вами, ви мені там в лісі подобали ся... Їздите на кони, як военний муж і от, сьміло ви тоді дивили ся в очи козацкому сотникови, як він вам подавав думку понизити ся, то у вас іскри посипали ся з очий і ви добре відповіли єму! Ну, се була відвага! З голими руками між баґнетами і піками! Я тоді подумав собі: молодець!

— І навіть ви се сказали, я чув! — весело засьміяв ся вязень.

— Невже-ж так? Сказав? Ну, може і так. Мені тоді всьо перевертало ся в середині; а як мені всьо в середині перевертає ся, то я тоді сам до себе говорю.

Сьміяв ся. Сьміяли ся оба.

— А чогож вам тоді всьо перевертало ся?

Зробив рух знеохоти і знову споважнів.

— Богато би про се говорити. Може колись пізнійше, як прийду иншим разом. А тепер скажу вам одну річ, аби вас потїшити. Я видів, що ви любите коні і того, на котрім ви їхали, проводилисьте на пращане очима, ви пращали ся з ним наче з товаришом. То гарний кінь і мудрий. Я не хотів би, щоби він змарнував ся в злих руках і тому просив, щоби его віддали мені. Тамтой мій, старий, вже був за тяжкий. Ну да! Сей кінь тепер у мене і я можу вас потїшити, що він здоровий і я обходжу ся з ним як з дитиною.

Вязневи справді очи запалали радостию.

— Мій Перун! Я думав, що забитий, або що его мучать голодом! Дякую вам за все добре зроблене для него і за милу новину. Я любив... Любив се гарне розумне зьвіря, взагалі пропадаю за кіньми.

— Се так, як я! — закликав начальник. —

Новинки.

Львів, 5 серпня 1912.

— Найд. Архикнязь Кароль Фран Йосиф в женою, що перевів ферії в Брандисі в Чехії, повернув в суботу назад до Коломиї.

— Огонь. Пишуть нам: В ночи з дня 3 на 4 серпня вибух в Мечищові, бережанського повіта, огонь знищив 5 загород господарских. Шкода виносить звиж 40.000 К. Хтоби був такий добрий і жертвував погорільцям якии датох, нехай пришле на руки начальника громади. — Петро Баланчук, начальник громади.

— З зелізниці. В цїли улекшеня комунїкациї на дни праздника Внебовзятя Пр. Богородицї заведені будуть дня 15 серпня с. р. межи Львовом а Винниками, крім щоденного курсуючих, слідуючі надзвичайні поїзди:

1) Поїзд особовий ч. 5417.
Львів-Підзамче від'їзд 7 40 рано.
Винники приїзд 8 15 „
2) Поїзд особовий ч. 5418.
Винники від'їзд 8·25 рано.
Личаків приїзд 8 43 „
3) Поїзд особовий ч. 5419.
Личаків від'їзд 8 53 рано.
Винники приїзд 9 10 „
4) Поїзд особовий ч. 5420.
Винники від'їзд 9 20 перед полуднем.
Підзамче приїзд 9 55 „
5) Поїзд особовий ч. 5421.
Підзамче відїзд 10·16 перед полуднем.
Винники приїзд 10 51 „
6) Поїзд особовий ч. 5422.
Винники відїзд 11 10 перед полуднем.
Підзамче приїзд 11·45 „
7) Поїзд особовий ч. 5424.
Винники відїзд 2 13 пополудни.
Личаків приїзд 2 30 „
8) Поїзд особовий ч. 5423.
Личаків відїзд 2 45 пополудни.
Винники приїзд 3 02 „
9) Поїзд особовий ч. 5426.
Винники відїзд 3·15 пополудни.
Підзамче приїзд 3 49 „
10) Поїзд особовий ч. 5425
Підзамче відїзд 4·04 пополудни.
Винники приїзд 4 39 „
11) Поїзд особовий ч. 5428.
Винники відїзд 4 49 пополудни.
Личаків приїзд 5 07 „
12) Поїзд особовий ч. 5427.
Личаків відїзд 5 17 пополудни.
Винники приїзд 5·34 „
13) Поїзд особовий ч. 5429.
Підзамче відїзд 6 50 вечером.
Винники приїзд 7·25 „
14) Поїзд особовий ч. 5430.
Винники відїзд 7 40 вечером.
Личаків приїзд 7 57 „
15) Поїзд особовий ч. 5431.
Личаків відїзд 8 07 вечером.
Винники приїзд 8 24 вечером.
16) Поїзд особовий ч. 5432.
Винники від'їзд 8 30 вечером.
Підзамче приїзд 9·09 „

Всі повисше наведені поїзди затримують ся в Мариївці і в Лисеничах.

— Тов. „Бурса ім. сьв. о. Николая“ в Перемишли прийме до „Гімназияльного Інститута“ 120—150 учеників. Ціна 30—50 К. На II версї Інститута одержать питомці в числї около 50, вигіднїйше поміщене за оплатою 50 К. На I поверсї і в партері буде заведений лад бурсацкий (спальві і салї до науки спільно) і тут буде платити ся 30—40 К. Харч і опіка, особливо поміч в науцї для всїх однакі. З огляду на недостачу відповідних станций в Перемишлї має Видїл вже тепер значне число зголошень. Поданя треба вносити зараз, а найдальше до 20 серпня с. р. до Дирекциї ц. к. гімназиї в рускою мовою викладною в Перемишлї. Видїл.

— Клопіт з медведями. Вже від кількох місяців веде ся процес Пашкевича против маґістрату м. Львова. Іменно одного разу оглядав хлопець Пашкевич в стрийскім парку замкнені там в клїтці медведі. Тодї покалїчив єго медвідь. Батько хлопця вніс жалобу до суду против маґістрату про занедбане средств обезпеки при будованю клїтки. Процес веде ся до нинї, а все без висліду і втягає до себе нові особи, межи иншими і президента міста Наймана, який був сам при будованю клїтки. По покінченю процесу в карнім суді, піде пошкодований на цивільну дорогу, щоби дістати від громади відшкодоване.

— Віднайдене тіла А. Шистовскої. Пошукуваня за пропавшою в Закопанім перед 26 днями п. А. Шистовскою не уставали ані на хвилю. Розслїдженем цїлої справи заняли ся були навіть судові власти, бо можна було догадувати ся, що Ш. упала жертвою якого злочину. Аж оногди около полудня удало ся виправі, зложеній з 10 членів, переважно академиків — найти слїди пропавшої. Виправу провадив п. М. Заруский. О год. 11 перед пол. найшла виправа прогулькову торбу, в якій находили ся річи п. Шистовскої. Перешукано найблизшу околицю, але нїгде не найдено дальших слїдів. Недалеко місця, де найдено торбу Ш., находить ся около 250 м. глубока пропасть. В ню спущено на линві одного участника виправи і він доглянув на самім дні пропасти тіло обернене головою в долину. Було се тіло бл. п. Ш. До видобутя тіла не можна було зараз забрати ся, бо линва була за коротка, яких 150 м., а до дна пропасти було ще около 100 м., тай вже почало смеркати ся, тому відложено видобутє тіла до найблизшого ранка. Часть участників виправи лишила ся на місци через цілу ніч, а инші донесли про все до Закопаного.

Слїдуючого дня, т. є. в пятницю рано вирушила та сама виправа в цїли остаточного видобутя тїла п. Ш. Участники виправи забрали з собою гаки, линви, лопати і все потріб-

---

Від дитиньства я пропадав за кіньми і хотяй ми з небіщиком вітцем мешкали в місточку, то будучи малим, все однак, як однайду яку шкапу, то гоню на нїй за місточко на зломане карку, тільки що у нас в полках офіцирскі конї не часті. Сей ваш, як він називає ся? Перун? Добре, я буду єго так називати, таке розумне звіря, привикає до свого... як то сказати.

— Імени.

— Так! так! і як закликати єго тим іменем, до якого привикчає ся, то відвертає голову, або як дитина іде за чоловіком. Сей ваш Перун, се кінь анґлійскої крови. Правда?

— Півкрови — відповів вязень.

— Такі деколи найліпші.

Кілька хвиль говорили о ріжних расах коний о їх прикметах і хибах. Оба були оживлені. Вязень засьміяв ся раз голоно і весело. Начальник змінив ся до непізнаня в тій щирій розмові о спільно любимім предметі. Почав вже з меншою трудностию говорити по польски і деколи задержував ся серед бесїди, питаючи ся: як се сказати?

— Перепрашаю вас, що запитаю ся — сказав вязень — але я хотїв би знати де ви уродили ся?

— Де я уродив ся? В добрах вітця, в віленьскій ґубернії, але я мав чотири роки, як отець стратив через довги маєток і старав ся о службу. Службу він найшов скоро, але аж в тверскій ґубернії. І ми туди поїхали, як я не мав ще пять літ. Але чому ви мене про се питаєте ся?

— Так... — вагаючо ся відповів вязень, ви забули говорити.

Начальник махнув рукою.

— Ех! як я був дитиною то дома все говорив по польски, але як мав одинайцять літ, віддав мене отець до корпусу... Вже він тоді, признати треба, трохи пив і був дуже бідний, а в корпусі на урядовий кошт, нїчо не коштувало... а потім, як було собі пригадати. Я з Апольком часто видів ся, то трохи собі пригадував, бо він инакше не говорив як своїм рідним язиком.

— Як то своїм, чи і не вашим також? Хиба мати, перепрашаю, що ще запитаю, ким була ваша мати?

— Як то ким?

— Якої народности?

— Народности? Якоїж могла бути? Так само уродила ся в віленьскій ґубернії... Полька... Напів сьміючи ся, напів з укритим чутем закликав Авич.

— А но, то ви походженем цїлком Поляк. Споважнїв знову поручник.

— З походженя да... но, що значить походженя? От скажу вам, що я заки тут прийшов з войском, нїколи про такі річи не думав. Не був призвичаєний. А як коли і подумав, то все лише тільки, що такі річи нїчого не значать. І доперва тепер я почав про них думати... і почало менї здавати ся, що они щось значать.

Поглянув на годинник.

— Однак, менї пора! Я засидів ся у вас. Чи позволите менї деколи прийти? Я маю симпатию до вас і дуже жалую вас.

Розглянув ся по келї.

— Сумно тут сидїти... самому... в невигодах? а?

— Не весело. Але тепер менше сумно, бо позволили читати книжки і навіть не знаю, звідки така ласка.

Дивний усьміх промайнув по лици поручника. Була в нїм і веселість і внутрішний триюмф, котрі скоро погасли. Поглянув на книжку, що лежала на тапчанї.

— Я не привик читати... але тому хто привик...

— Тому хто привик — підхопив Авич — книжка може дати хвилю щастя в нещастю....

— Ну, то і добре, що тепер маєте єго.

Встав зі стільця. Зітхнув.

— Не хоче ся іти! Нїби ви сидите замкнені, а я ходжу по сьвітї, а однак може вам... як се сказати? може вам не гірше як менї. Бо який се сьвіт? Поганий, підлий сьвіт... кров людска тече по нїм... люди одні других ненавидять... І найгірше се, що чоловік сам себе не розуміє і деколи хотїв би на себе плюнути... То і не хоче ся деколи по такім сьвітї ходити.

Глубоке, пригноблююче терпінє розлило єму на лици.

— То прийдіть знову колись до мене, як вам та нора так подобає ся — сказав ввічливе Авич.

— Прийду, менї можна до вас приходити. Нїкому не можна, а менї можна.

— Чому?

Поручник знизив голос.

— Плечі, видите, маю. От чому!

— Як то плечі? Що се?

— От такі плечі, що мене від усього боронять. Мене тому потім нещастю в лїсї не зкинули з ротного команданта. Инший так полетів би, що гей! а мене він оборонив тому і до вас можу приходити, коли захочу...

Стояв о крок віддалений від Авича в поставі вагаючій ся з виразом змішаня на лици.

— І сам не знаю — почав — чи можу подати вам руку, чи нї?

Авич подав єму руку, котру рука поручника сильно стиснула. Щось наче пошани і несьміливости відмальовало ся на єго лици.

Відходив. При дверях ще обернув ся.

— Знаєте що?... Я починаю думати, що однак такі річи богато значать. Ідеш з війском на бунтівників і око в око стрінеш ся з братом .. з братом... котрого любиш, як своє житє... І війско забиває твого брата, котрому ти сам закомендерував: стріляти! От, що такі річи...

Голос завмер єму в горлї. Скорим рухом обернув ся до дверий і крикнув до отвору:

— Атваріть!

Відголос сего крику був знову острий, твердий і нагадувало Авичови начальника, що викликує слова команди на тій гребли.

Не дивниця, що так зачав промавляти, з сеї келії виходив на сьвіт чоловік вільний.

(Дальше буде).

не до видобутя тіла. Взяли також десінфекційні середники, бо можна було надіяти ся, що тіло буде в повнім розкладі. Рішено видобути тіло від долу, куди був лекший приступ. Виправа війшла до пропасти і по довших трудах дістала ся недалеко місця, де лежало тіло. На стіні скали знати було сліди крови. Тіло лежало на порозі скали, звернене лицем в долину. Було дуже потовчене, з чого видно, що підчас падання мусіло ударяти і відбивати ся від скал, очивидно, що перше ударене було смертельне. Порозбиване до не пізнаня майже тіло овинено цератою, зашито в полотно і перевязано линвами, якими спущено нещасну жертву в дальшу долину пропасти, ще около 100 м. низше. Там ждав віз з домовиною, в котру вложено тіло.

В повороті до Закопаного товаришив виправі гурт поблизких мешканців. До Закопаного вернула виправа о 5 годині по полудни. Похорон жертви гір відбув ся вчера, т. є. в неділю.

— **Директор поліциї шпигуном.** До черновецких дневників доносять, що директор поліциї в Букарешті, Памайтеску займав ся від довшого часу шпигуньством в користь Росиї. Недавно арештовано Памайтеску. Арештований признав ся до вини.

— **Пожар містечка.** З Миньска доносять, що ві второк згоріло там ціле містечко Старобін, положене над Случою. Містечко се складало ся з 200 домів, майже всі були деревляні. Без криші лишило ся поверх 2.000 мешканців.

— **Вчислене слідчої вязниці до кари.** Дня 31 липня оголошено в Вістнику державних законів новелю до карної процедури, силою котрої заводить ся дуже важну новість. Дотепер не вчислювано у нас відбутої слідчої вязниці до кари, хоч така постанова була давно принята законодавством в иньших державах. Загально звістна річ, що не один з обжалованих зовсім невинно перебув довшу слідчу вязницю, а часто обжалованих засуджувано на коротшу кару ніж та, яку він вже відбув у слідчій вязниці, то однак зовсім не мало впливу на відбуте кари. Що-йно власне видана новеля заводить велику полекшу в тій справі, бо як найдокладнійше предвиджує случаї, в котрих належить почислити слідчу вязницю за відбуте кари. В парі з тим видано ще й инші важні постанови, що відносять ся до відбуваня кари. Від тепер вільно буде відложити відбуване кари на протяг 3 місяців. З важних родинних причин вільно буде також перервати відбуване кари на 8 днів, у всіх случаях, коли кара не перевисшає одного року. Грошеві кари вільно буде сплачувати ратами, підчас коли дотепер треба було зложити їх відразу в цілости. Ті постанови війдуть безперечно і до нового карного кодексу, над котрим працює ся в Австриї вже довший час.

— **Арештоване фальшівників монет.** В околици Цешина були від довшого часу в обігу підроблені коронівки. Оногди удало ся поліциї виcлідити ватагу фальшівників, якій проводив гірник Павелек. Сконфісковано у них значну скількість підроблених однокоронівок.

— **„Народний Голос“** тижденник для селян на Буковині, застановлений минувшого року, зачав знов виходити в Чернівцях, замість четвертого числа „Нової Буковини“ яке було призначене для селян. „Нова Буковина“ буде зате появляти ся двічи в тиждні.

— **Геройский учинок жандарма.** З Делятина доносять: Оногди переправляло ся через Прут в брід чотирох Гуцулів. В хвили коли находили ся на середині ріки, надплила більша скількість води і пірвала Гуцулів в глубину. Сьвідком сего був жандарм, що стояв під ту пору на березі. Він не надумуючи ся скочив до води і виратував потопаючих, але сам ледви не переплатив житєм, бо в хвили коли доплывав до берега з останним потопаючим, з причини умучення пішов сам на дно. По довшій хвили видобуто его і аж по довших заходах лікарів удало ся перевернути неустрашимого жандарма до житя.

— **Смерть підчас судової розправи.** З Черновець доносять, що там помер підчас судової розправи 40-літний міщанин з Клокучки Петро Зендик. Підчас розправи відповідав обжалований на питаня судиїв жартобливо, так, що побуджував до сьміху всіх прислухуючих ся розправі. Також зі сторони авдиториї упав жарт, обжалований почав дуже сьміяти ся і при тім упав нечайно на землю. Лікарі ствердили, що смерть наступила внаслідок удару серця.

Телеграми.

Константинополь 5 серпня. Рада міністрів тревала в суботу до пізної ночи і займала ся справами відносячими ся до північної і до полудневої части держави а також відносинами в армії і справою розвязаня палати.

Константинополь 5 серпня. З молодотурецкого жерела доносять, що викрито заговір на бувшого міністра Талаата. Увязнено якогось возьного парляменту.

Константинополь 5 серпня. Офіцири солуньскої залоги постановили перевезти тіло капітана Гаірі, котрого Альбанці коло Дякови повісили, — до Константинополя і похоронити его на горі свободи побіч офіцирів і вояків погибших в цьвітни 1909 р. Похорон той дасть імовірно нагоду до маніфестациї в користь комітету.

Солунь 5 серпня. Внаслідок вибуху бомби в Кочані погибло 34 Болгарів, 3 магометан і 2 жидів; тяжко ранених єсть 42 Болгар і 5 магометан а крім того єсть богато легко ранених. Велике число жертв поясню єсь тим, що на торг прибуло дуже богато осіб. Виновників доси не вислїджено.

Севастополь 5 серпня. (П. Аг.) В плаваючій вязници шість вязнів напало на ескорту, скинуло одного підофіцира до води а відтак на лодці втекли на беріг. Другий підофіцир стрілив до втікачів і одного з них ранив. Чотирох моряків зловлено, один втік.

Тульон 5 серпня. Вчера о год. 1 в ночи вибух огонь в складі приладів до осьвітлюваня і знищив маґазини та численні мешканя офіцирів. Кілька осіб було поранених. Шкода значна.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6.00 вечером до 5.59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58*), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. *) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).